

ירבָה טַפֵּר
וּרְקָמָהָבָה

איורים ועיצוב: כריסטינה קרמן

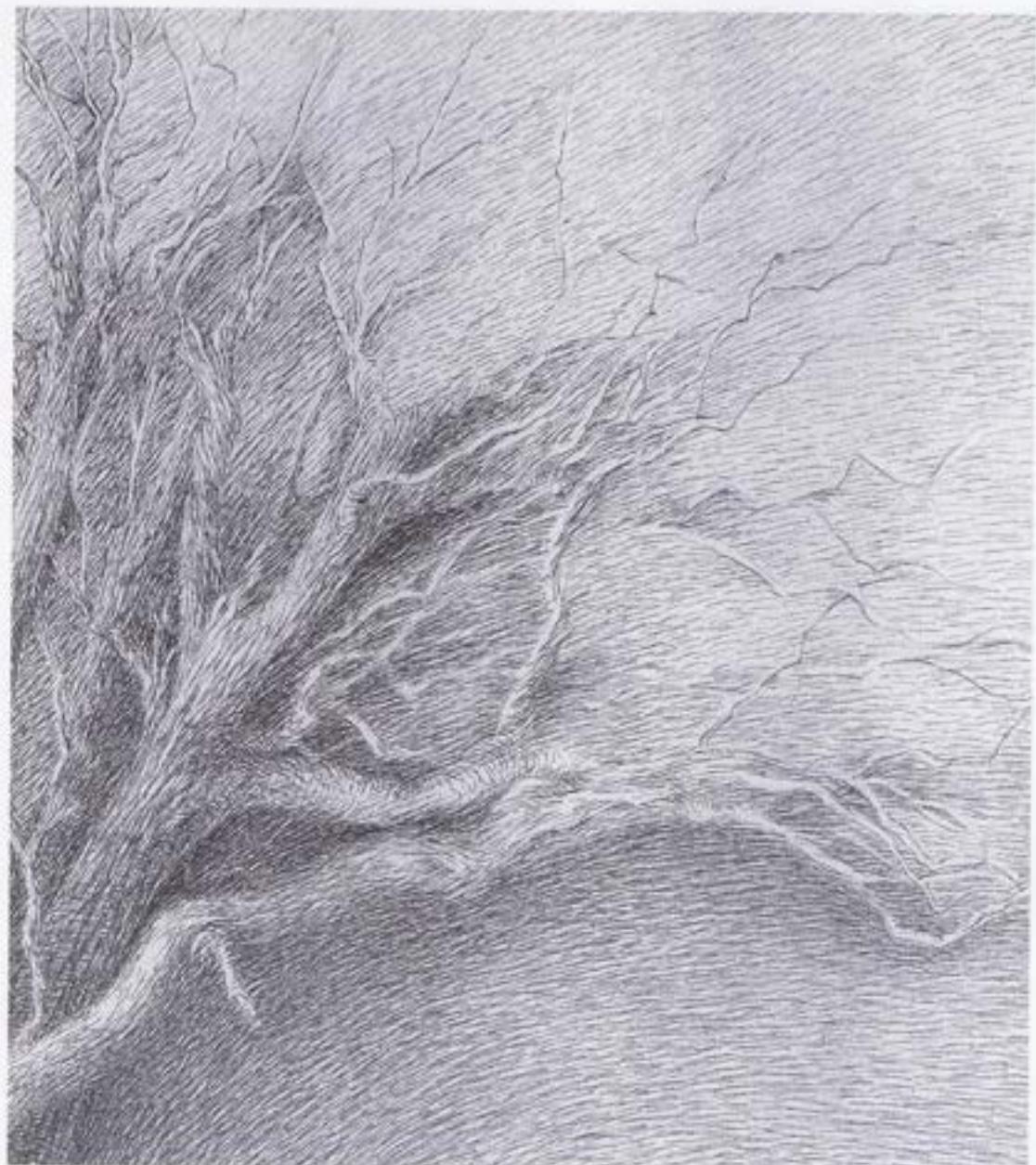
יונָה טַפֵּר

וַיַּרְא מֵאַהֲרֹן

איורים ועכוב: כְּרִיסְטִינָה קָדְמוֹן

הוֹצָאת הַקִּיבּוֹצָן המאוחד

לעפרה באביב

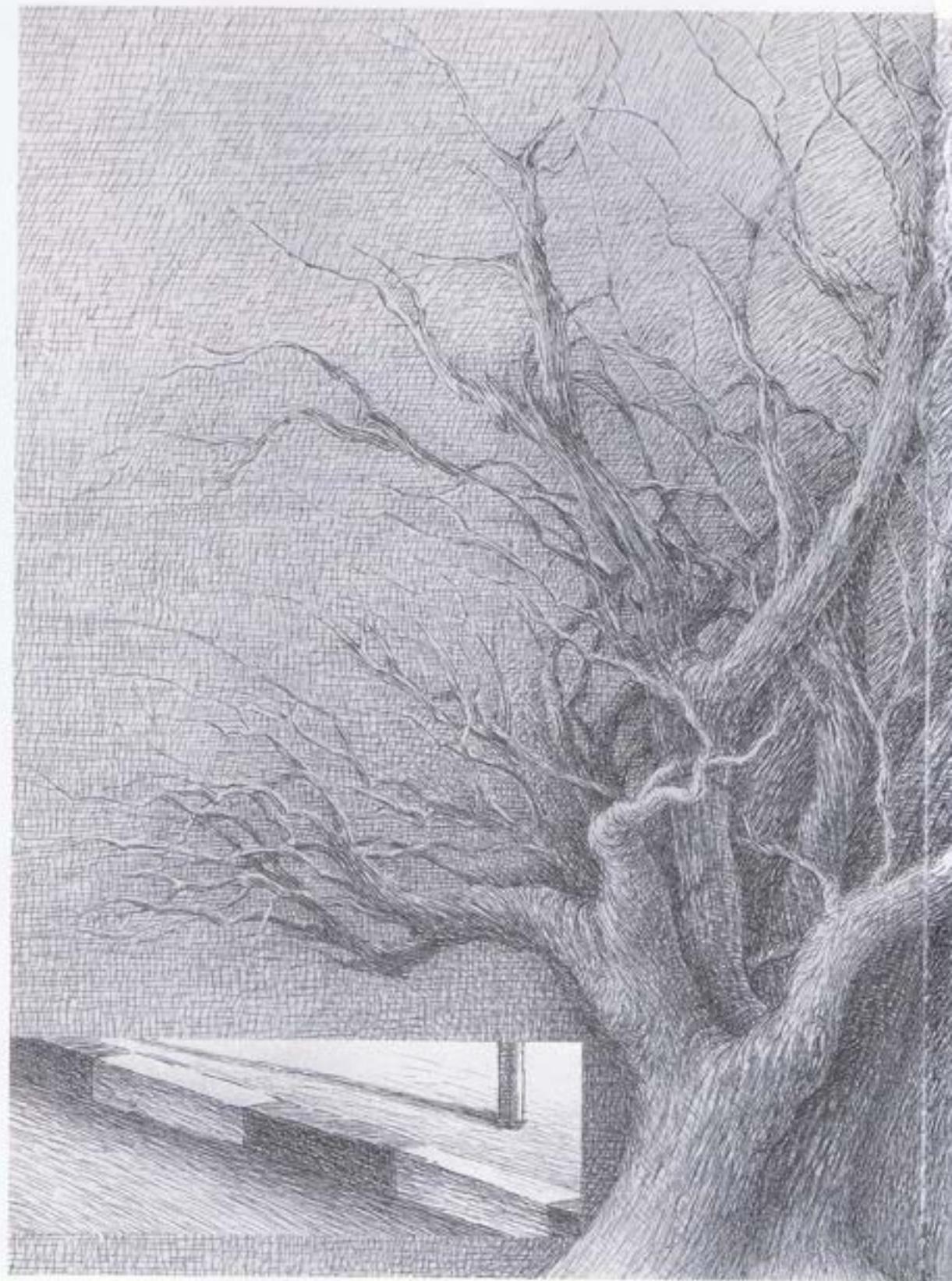

גרני שמש ראשונות העירו את הארץ.
השחר עליה, מתחנגב על כיפותיו הרכבות, ומראה הרחוב
המבר נגלה לאות לאט מתוֹן קלפת הלילה הנסוג.

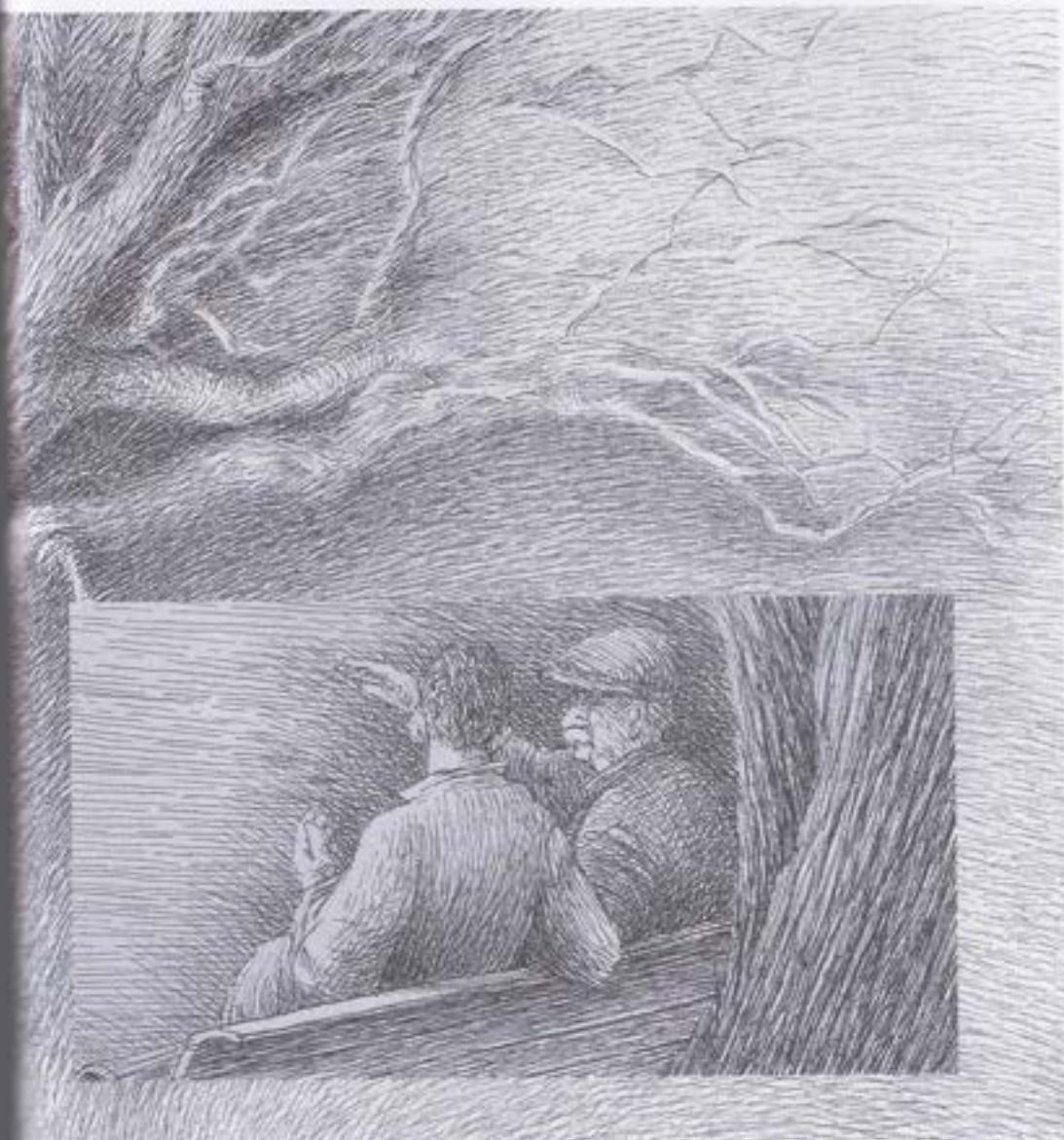

קירות בתיים, חניות ושלטיים החלו לבצבץ מבעד לחשכה.
העץ פקה: האם היום הפסיק למשמש ובא יהיה חמים? השנה, בך
נדמה לו, היה סחרף אורך וקר מחריג. בדרכה סקר את
זרועותיו העירומות, חש חלש ועיר מבדי לשוב ולצפת עליים.

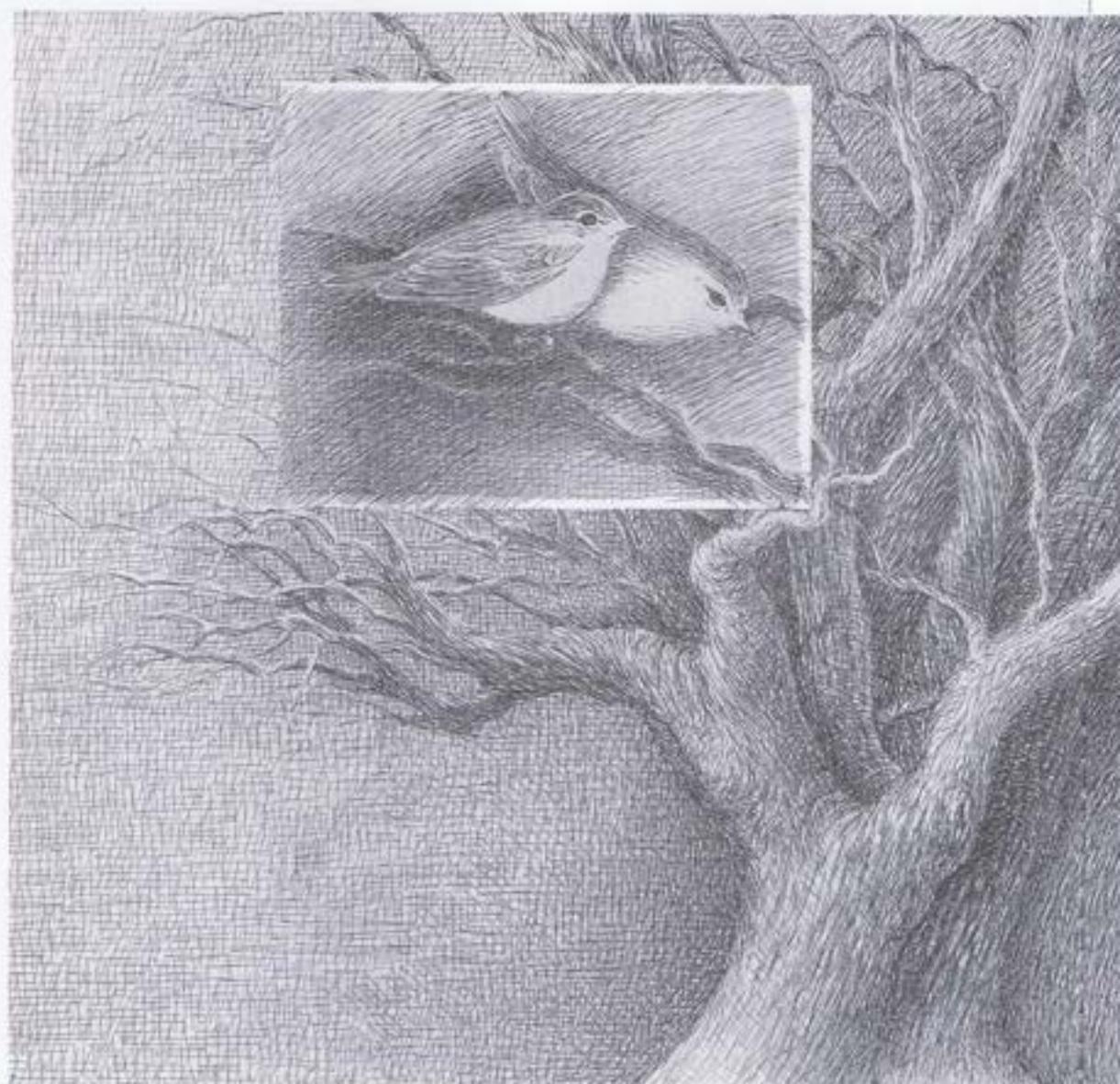
הוא היה עץ יגנו.
תמיד עמד בכאן, חי את שנייו היום ולילה, פורח או משיר
את עלייו בהתאם לעונות השנה החולפות.

אנשים שישבו לנוח על הספסל שלרגליו ספרו על ערים
גדלות וארצות רחוקות. אבל הוא היה נטוע בפרק הacz
שבו הבניינים רבי קומות, ורק לעיתים היה מארף משבטים
שהלט לתמונה של מדבר, חוף ים או בקר סואנת.

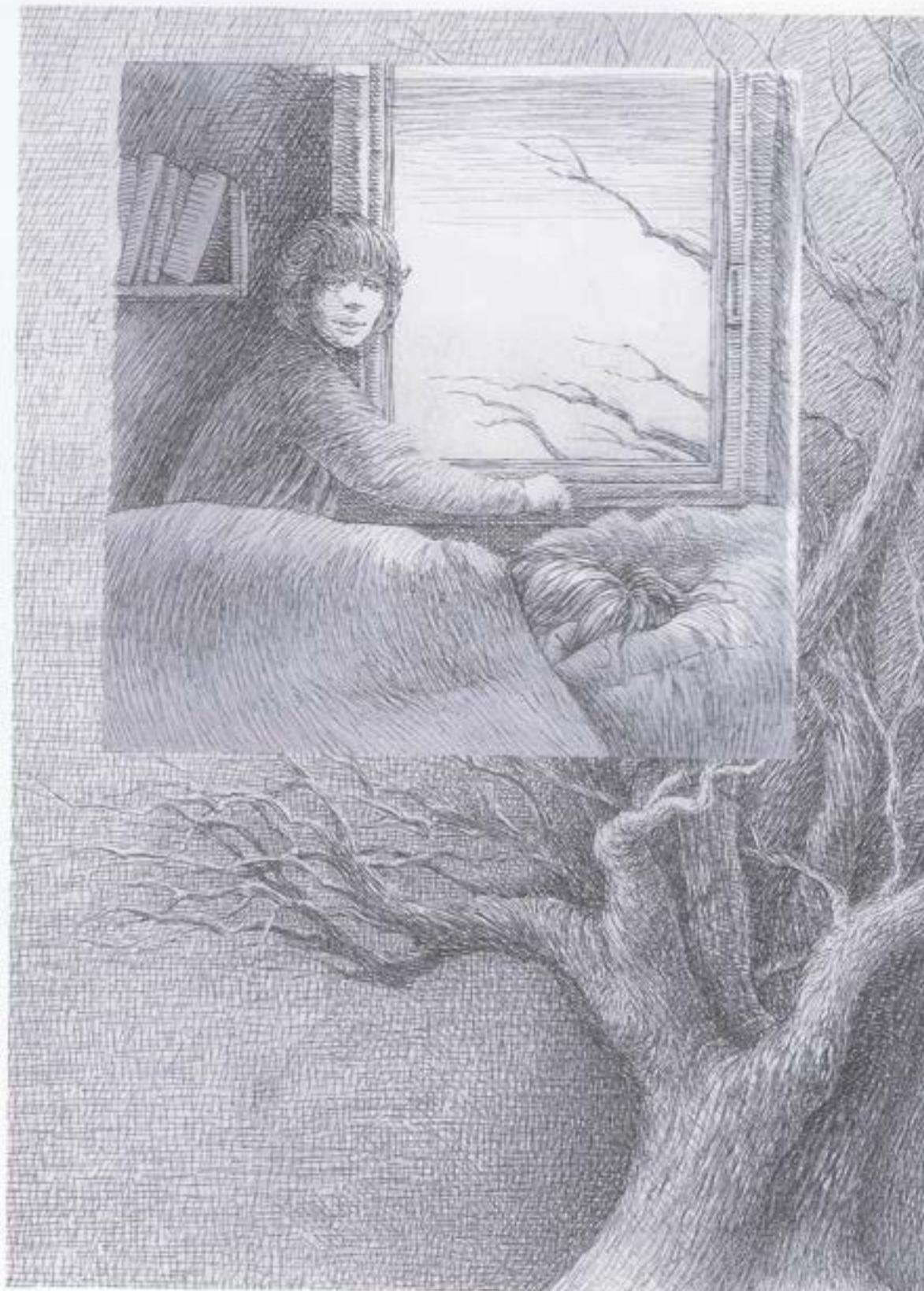
בכל שעה הוא כבר צפוף האפרים.
העז אהב אותו. בקץ נגנו להסתופר בצלו והוא היה מכבד
אותו בפירותיו. אבל בעת עמד עירום, ולא יכול היה להציג
להן אפלו מסתור מפני חתולי הרים. הוא רק לווה אותו
במבטו, כשהפרחו מתוכו הרגשות וסודות ותעופפו לחפש
מזון אחרי הלילה הארץ.

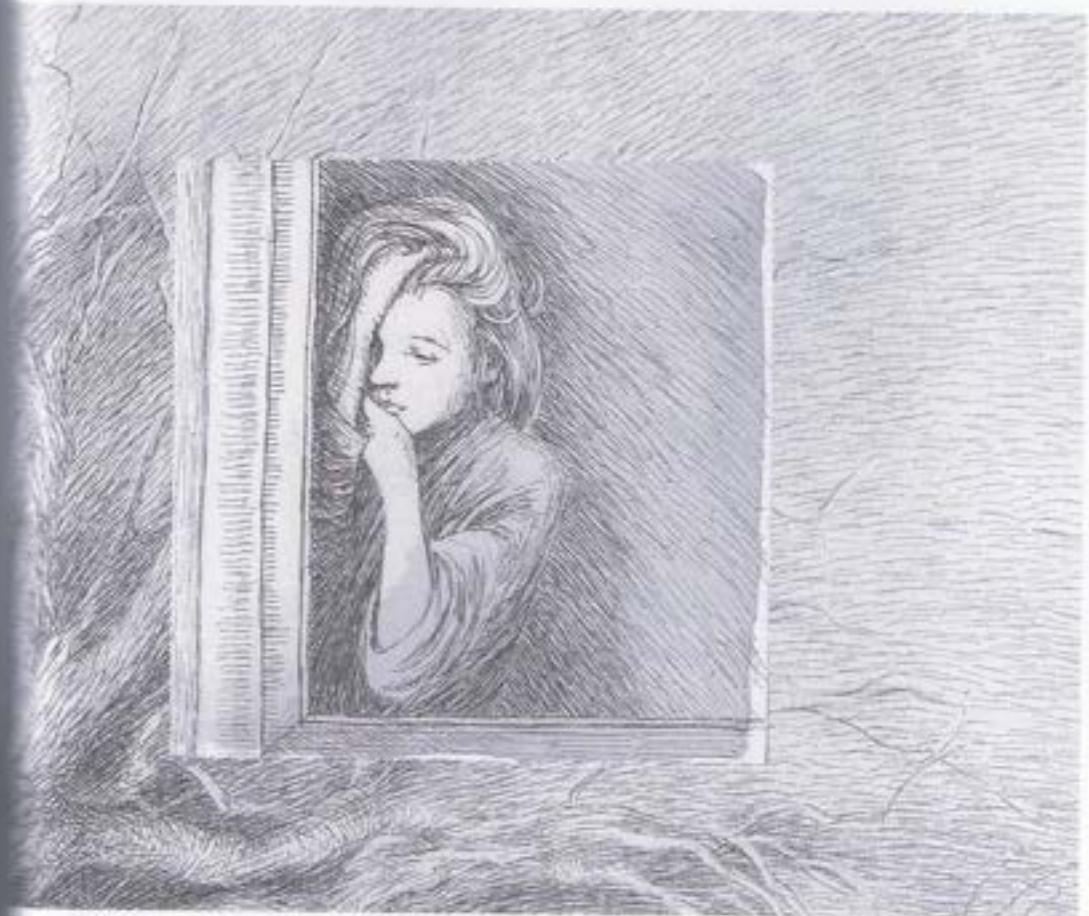

"נעה, קומי! את מארחת לבית-הספר!" קראה אמא בדינה
שבקומה השלישית.

"עובי אותי," עלה מלמול מהמיטה הסמוכה לחלוון.
הΚΟΛ היה רווי יאוש וענפי העץ רעדו באלו הכתה בהם רום חרפית.
"שוב יש לך מבדוק רעיע?" שאלת אמא. היא נשענה על
אדו סמלון והביטה בשמיים הבהלים:
"תראי איך יומן חכם, אפשר להריג**שָׁהָבִיב** הצעיר.
רק את והצעיר נזקנו שלנו עוד ישנים."

העץ התכוז במרתפייש.
השמש האירה בהיר את הרחוב המתוור, ואפשר היה
לראות שבל העצים בשדרה כבר פתחו נזנים. גם האזחים
והשוחים שבענות לבלבו בירק עז –
רק הוא עמד קודר באבל בין חתנים.

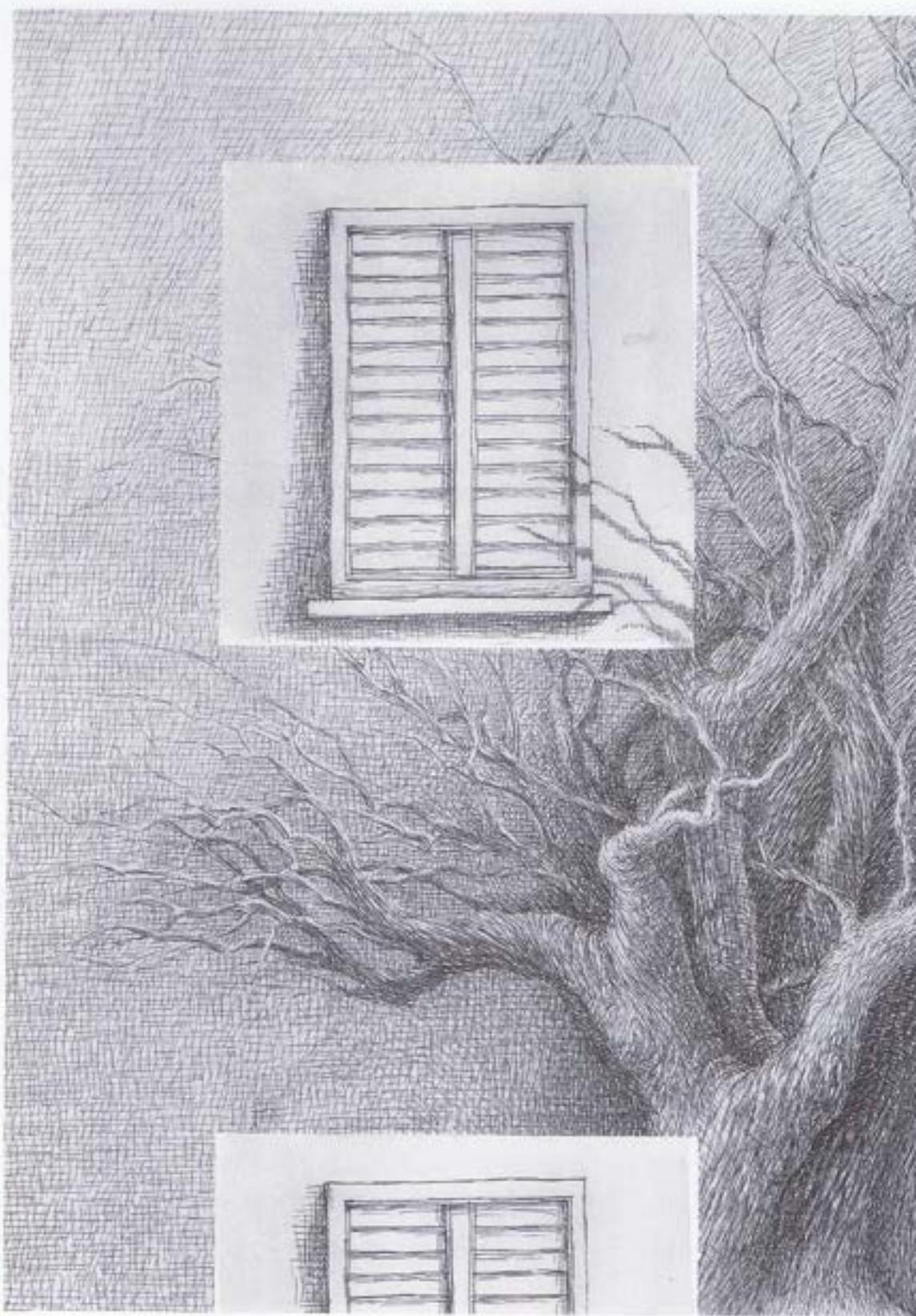

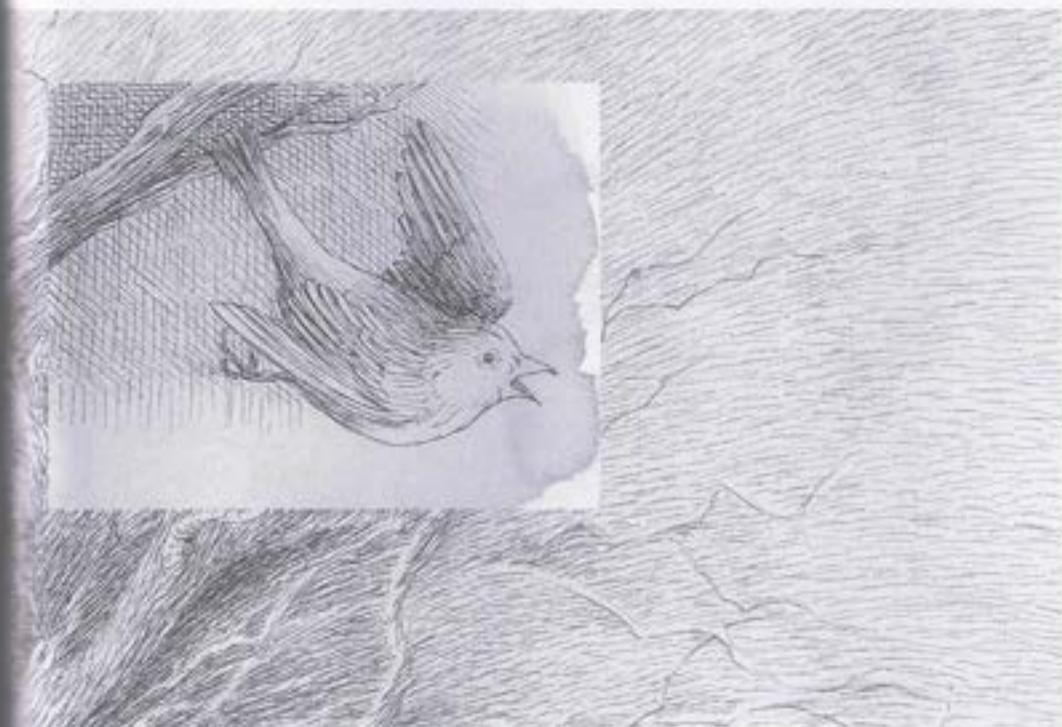

"נוועה, אני הולכת ואני מבקשת שתקומיי מיד!" קראה אנטא.
דלת הבית נסגרה ושקט השתרר בדירתה שבקומת השלישית.
הצענה התהפקה במטטה וקען הקיש בעטפיו על הונגיות,
במוציאר את הזקן החולף.

"אמיר, תתקשר..." מלמלה הנערה שהציצה לבסוף מבעד לחלה
פניהם היפים היו חורים ועיפים מלילא ללא נשנה. היא הביטה
אל הבית שטמול מצפה שהחלון יפתח ואmir יקרא בשקמה –
אך התריס נשאר סגור.

"אתה רואה, סבא, הוא בכלל לא חושב עלי." אנטה נועה,
משתפת את העז ביואושה וنبלה באפלולית ה חדר.

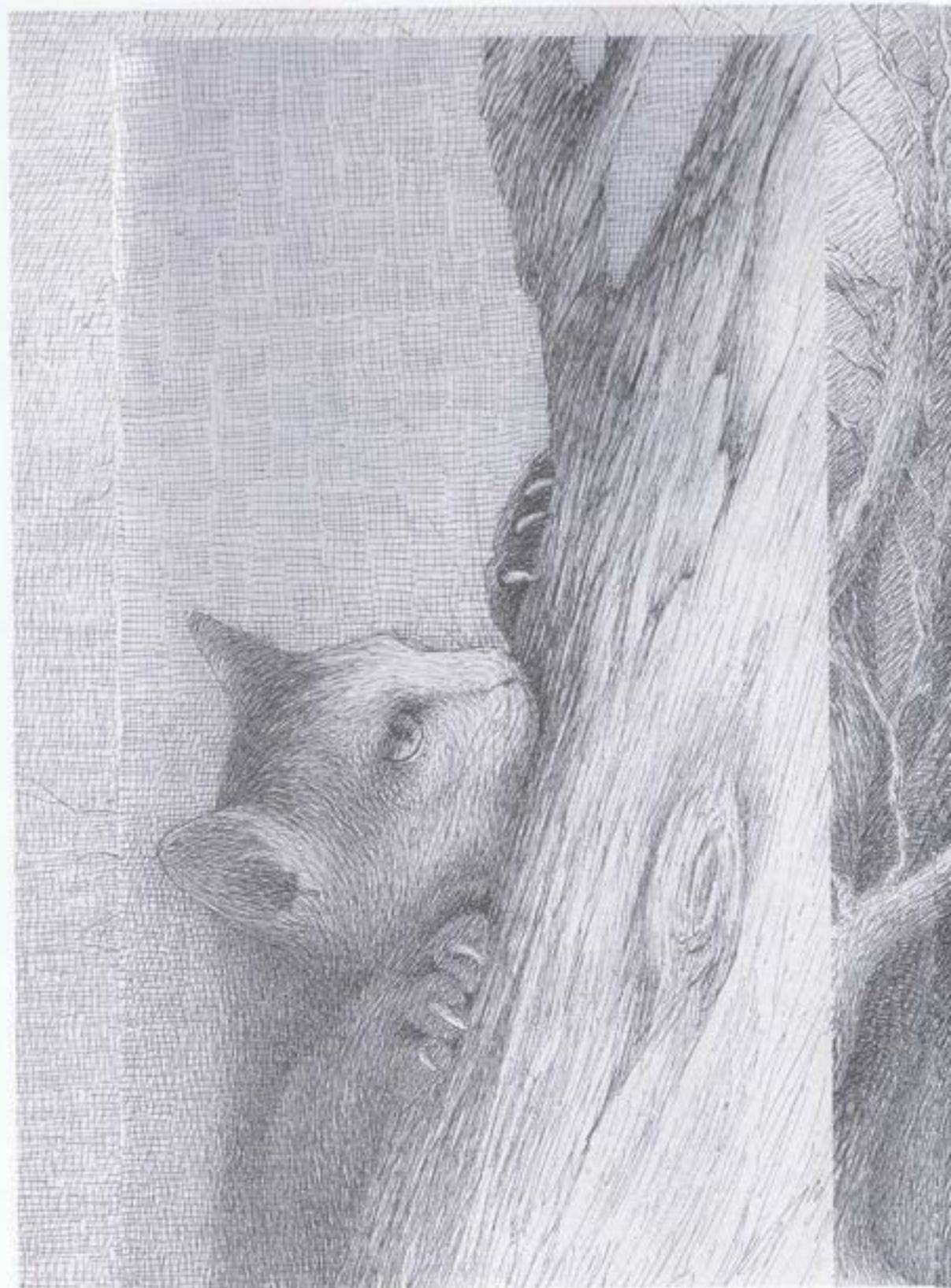

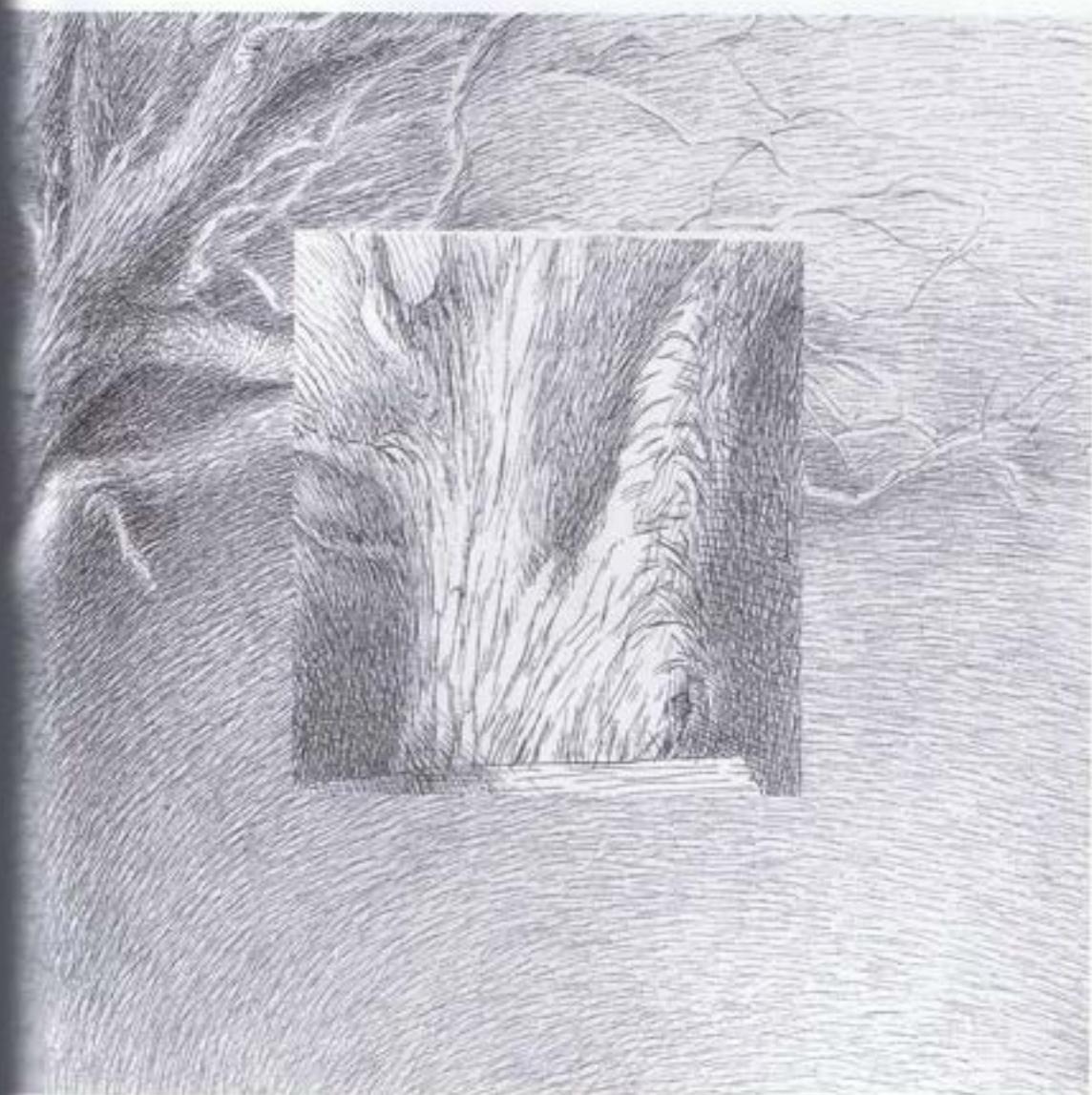
השמש טפחה לאטה במעלה השמים.
העץ התנוגם, מונח לזרנים החקמיות להשכימ ממנה את
סדי הרים והכפור.
פטופוט הצפרים שירדו לנוח על ענפיו עורר אותו, והוא חש
בחריפות את משא הזרים המכביד.
פתאום נתרו הצפרים בבהלה, וצפכו הפה סד ודוקני.

העץ נחרד. קיתה זו חתולה צהבה, בעלת צפרנים חדות
שנוגה להשחיז על גונו את טפריה, והוא הפיר על בשרו
את מזגה קרע.

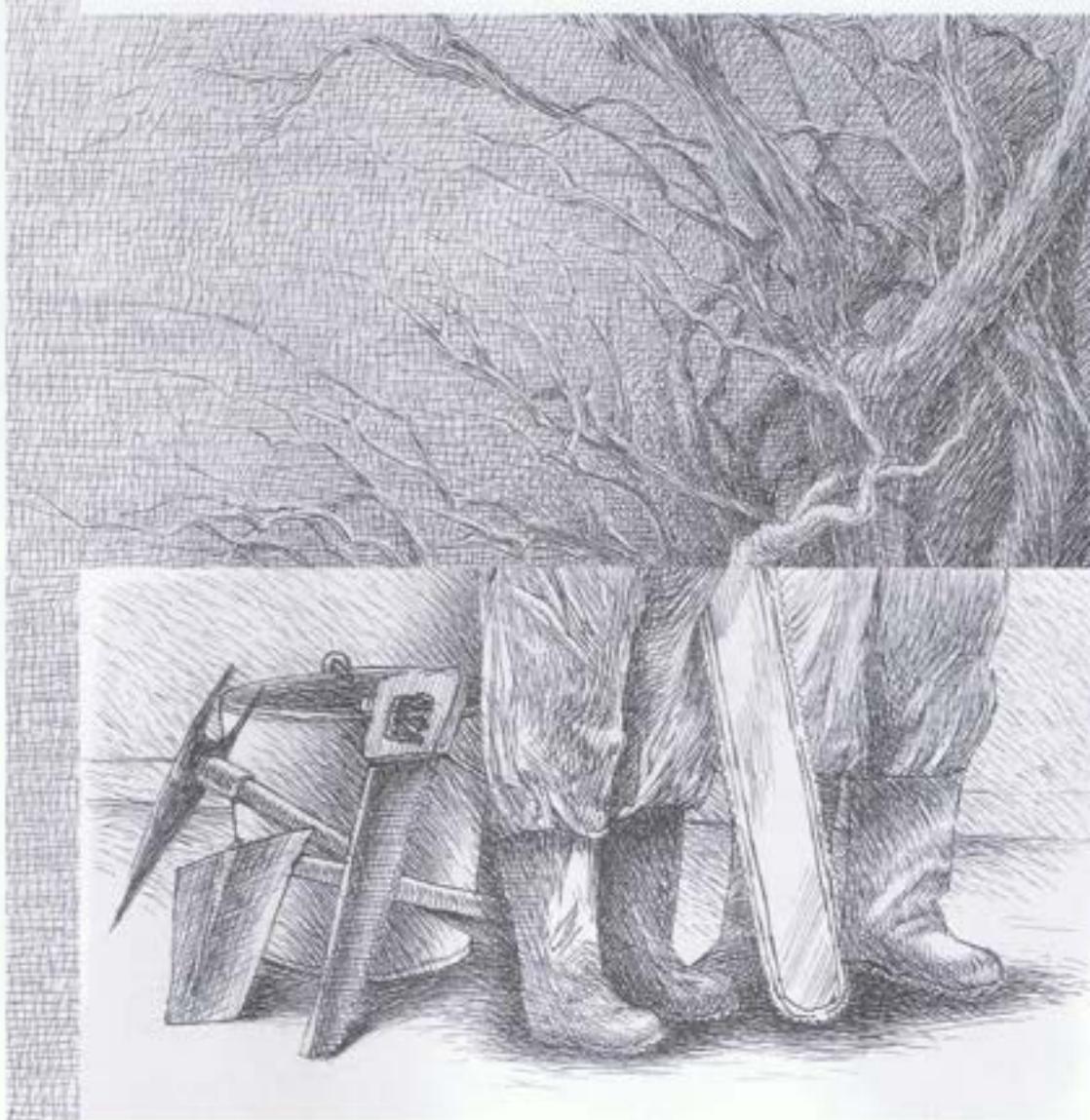
"אני אשמור עלייכו," נסה להמם בקולו הסקודק.
אבל הצפרים בבר פרחוג, ממחרות ללקט פרורים במשיטה
הפריקה שמאחורי הסופרמרקט הגדול.

בשחגינה הושמש למרבו קרקע, סדרו גרכיה סחומות את
קליפות הקרקע. עמוק בתוכו, משחו התחליל להפשיר.
התרגשות אחזה בצעץ באלו שב לימי נועריו. לרגע דמה כי
עסיס מותוק פורץ משורשיו, עולה ודוחק בעינים הרדומות
בענפיו, לפקיע.

"את הצעץ פה אrixיך לכרכות!" נשמע לפתע קול בקרבתו,
"בנראה החורף הקשה חסל אותו."
הייו אלה גני העיריה, שקשאו אחים מזמרות ומסורת.
הצעץ הוזען כאלו פגע בו ברק.

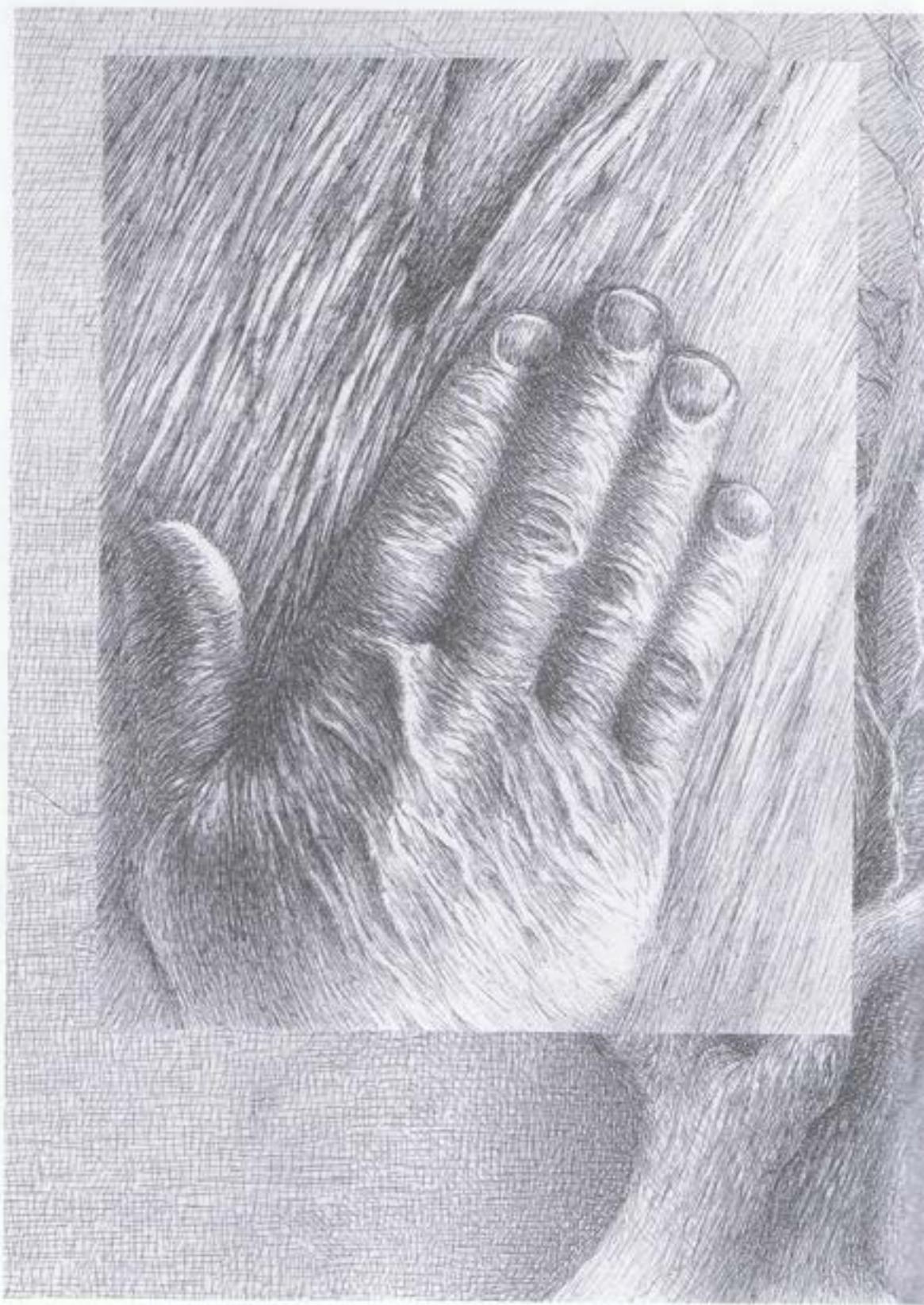

הגענו, הצעיר בין השנים, לא שם לב לרשת שחלף בעץ. הוא הוציאו מכיסו סרט סמונן אדם והחל לכרוך אותו סביב הצעע. בעץ גנח בקול סדוק.

"שמעת איך הוא חורק?" הצעיר נגענו הותיק והיימס יד חפה על הגוף המצלק.
"עץ יבש בוה אסור להשיר בשדרהו" הוזהיר הצעיר, "הוא עלול להשבר ולקבר תחתינו את מי שייעבר באן."

"חבל," מלמל הנגענו הקטnger, "אני מכיר אותו שנים. כשהתחלתי לעבוד בשכונה כבר הגיעו ענפיו אל הקרקע השלישי..."

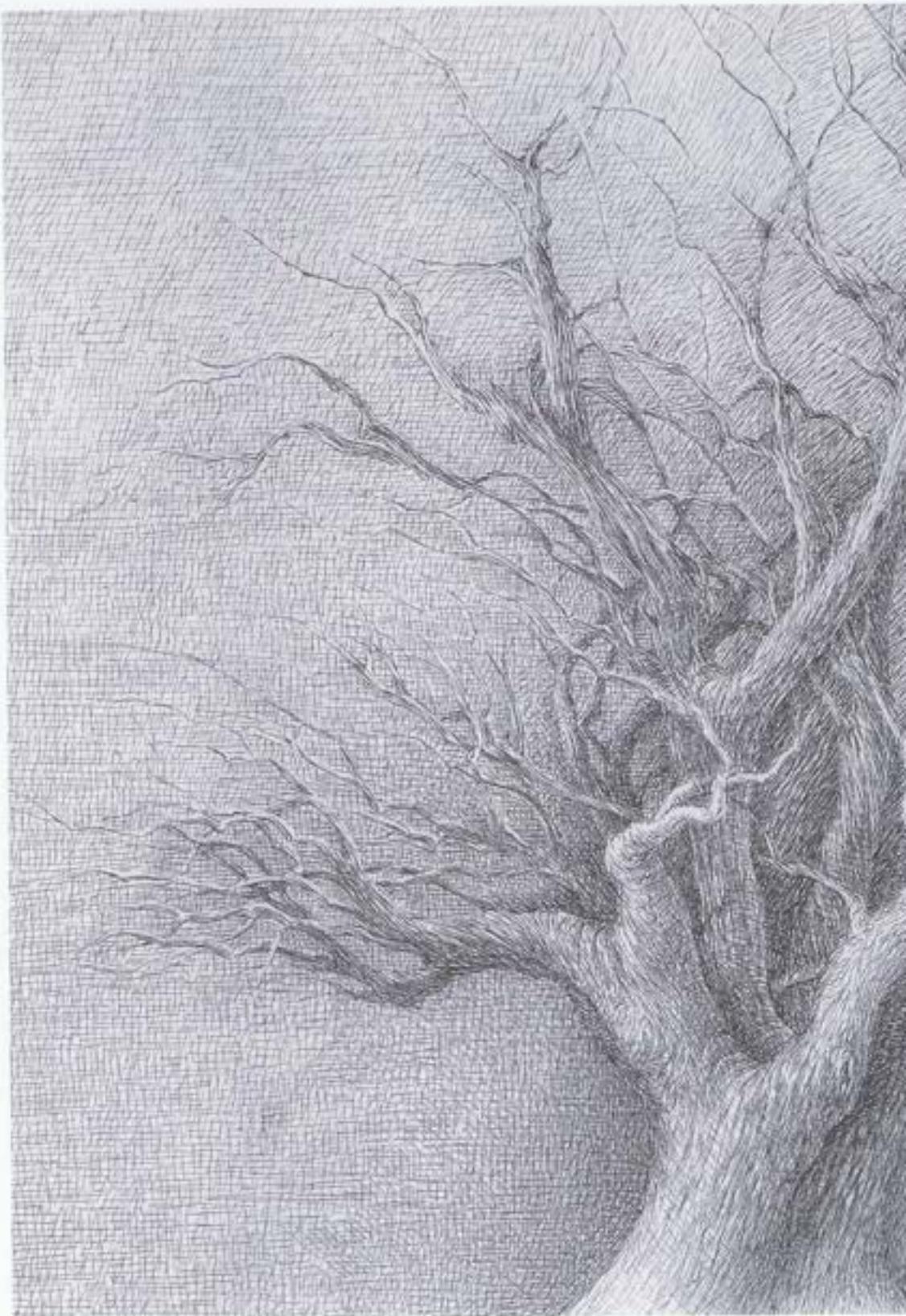
"העץ היה מתי?" קטע הצעיר את דבריו.
"אולי הוא מאחר להתעורר," נסעה הנגענו הותיק לנגן עלייו.
"נחכה שבועיים," הסכים הצעיר ותחב את הסרט
האדים לכיסו, "וזא הוא לא ילבלב - נכרות אותו!"
הגענו הזקן טפח על העץ ברגעד לשלום, והשנים פנו לדרךם.

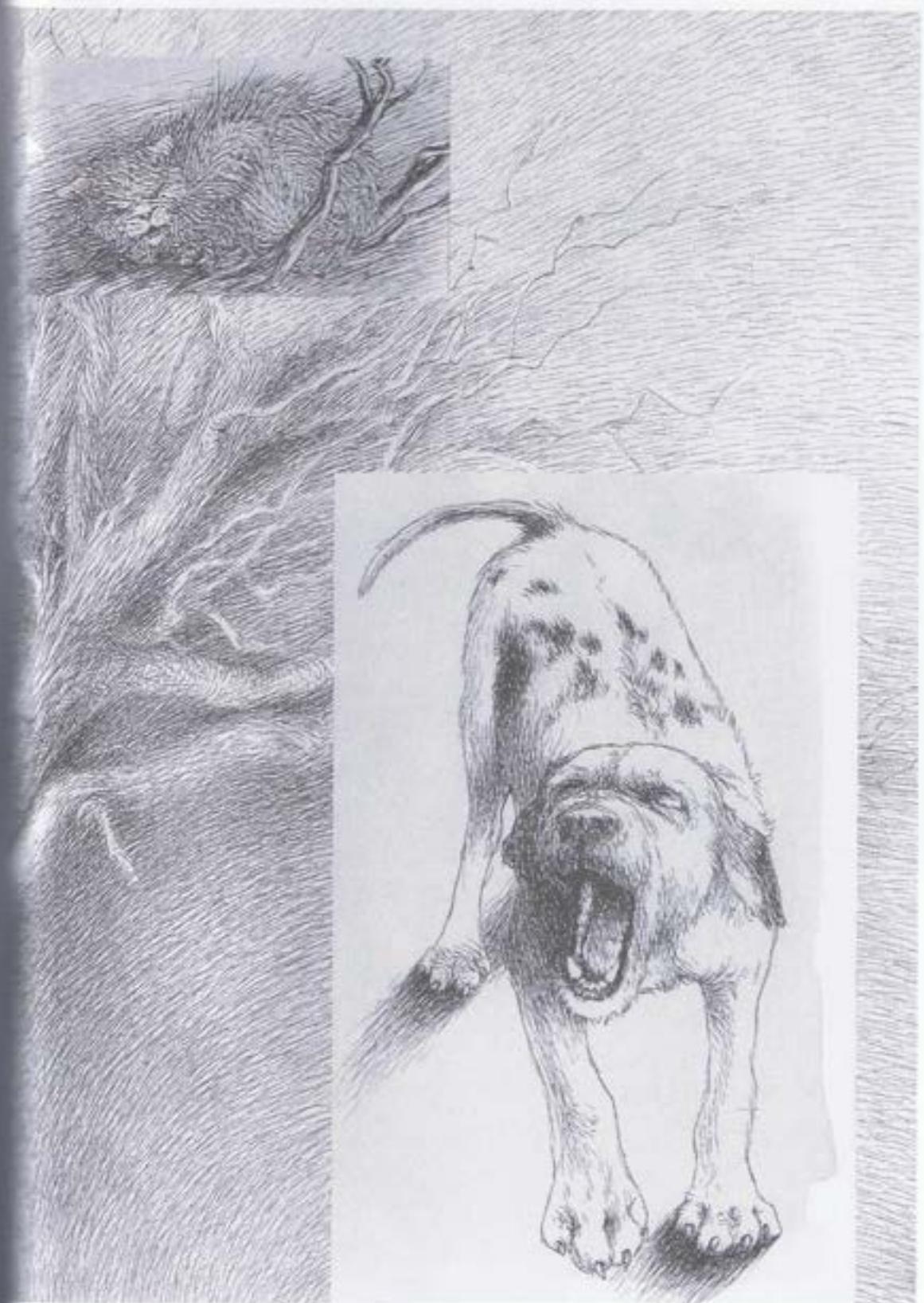

השתמש חסימה את העץ במקדם, אבל הוא כבר לא התענג על הצריכה. קפוא ואלם הביט אחר הגנים במי שהחרץ דינו. אלו יכול, היה נושא את רגליו ומרחיק לעבר הערים הגדלות והארצות הרחוקות שבה ראה לראות. אף שראשיו היו נטוים בין הבניינים, ואף על פי שஸור חד הינח במעט על צנאו לא היה באפשרותו לבורת, רק להפליג בזוכרו אל הימים שבקם היה צער, ועליה יראה וסמייקה כסתה את ענפיו עוד לפני שהחרף פנה את מקומו לאביב.

הונה הייתה היתה שונה. לא היה בו פה לשוב וללבול. גם הפתולה הצהבה שהשחינה את צפרניקה על גזע המסקס, נתנה בו מבט מתגלה באומرتה: 'הה, סבא, עד פתמי תישן כמו בול עז? אם לא תתעורר – יחליפו אותך בצעיר ממי!'

העץ שתק. לפני שנים היה מושיר על ראהה את זרעיו
סחשים, אבל אפלו פרות לא היו לו כדי ללמד אותה לחת.
הוא התנחם רק כשההבחין באויביה בונפש, המתגורר בቤת
כמפול, חוצה בריצה את חלקת מדשא.

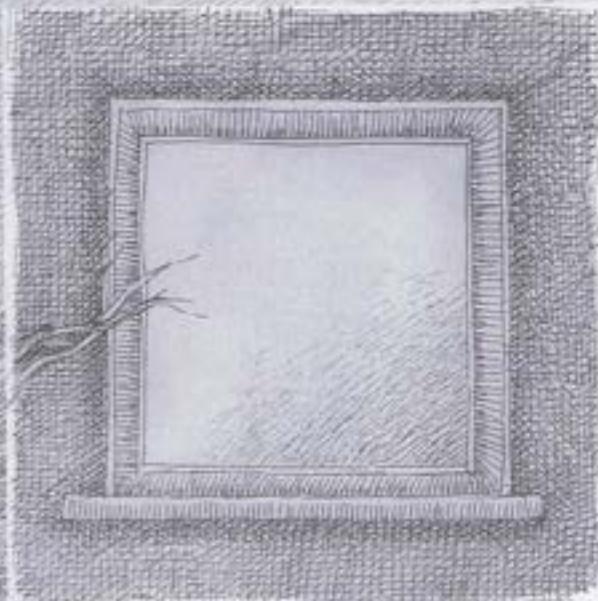
בשפרץ סכלב הקנגור מבין השיחים, פיו פעור ולשונו
משרבבתת, סקרו שעורתיה. מיד זנאה אל מרוומי העץ,
וממקלט הצמרת נשפה וירקה על יריבת כחтолת רחוב
םבטן ומלה.

העץ לא נע למראה השכנים המתנשחים. הוא לא הגיב גם כשונשבר החגוף וסחטולה, שבקשי הצלילה לחוץ את זנבה מבין שני הצלב, נמלטה אל מרפסת קרוובה, וממש חרפה וגדפה את ענפיו הייבשים.

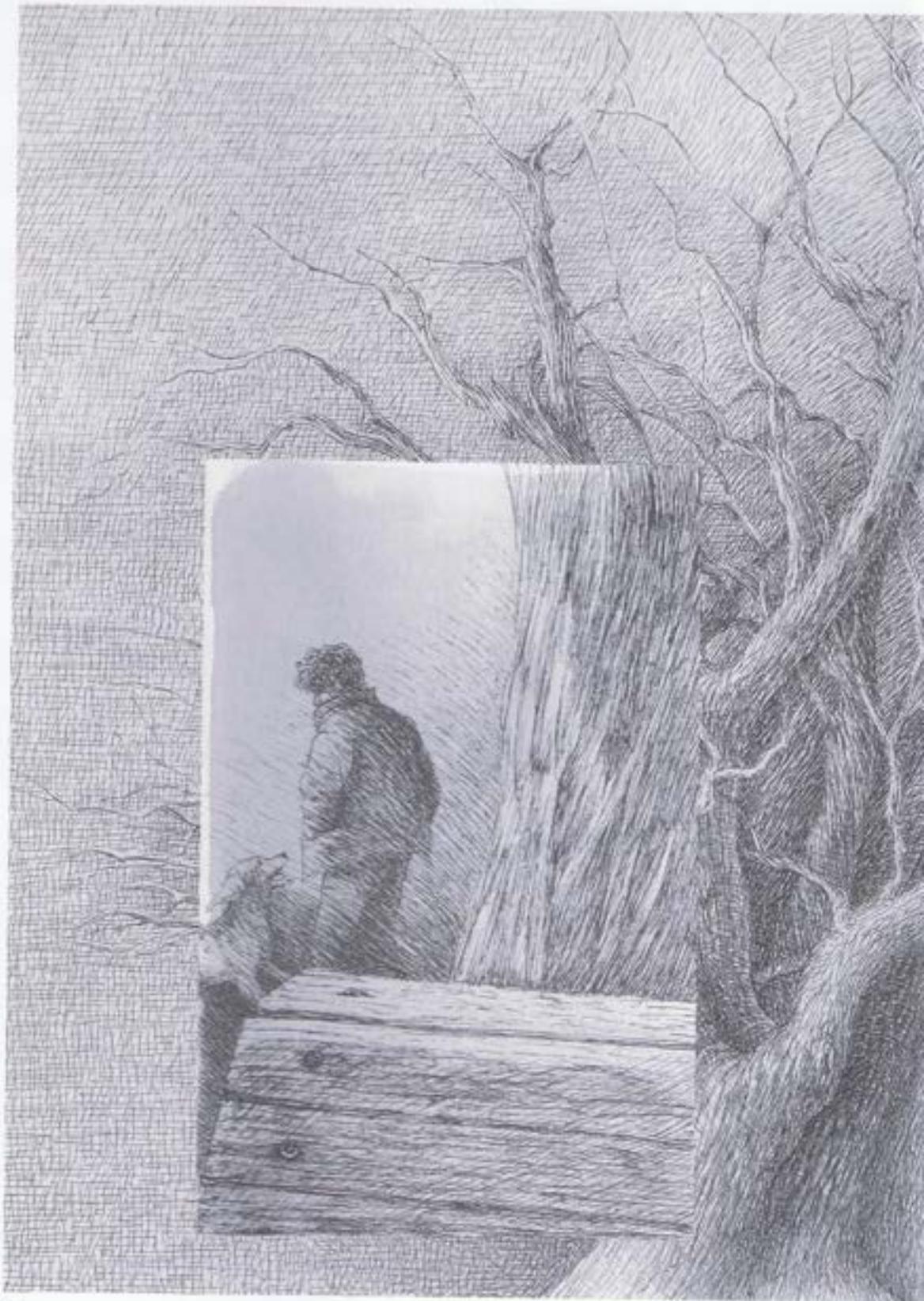
לשמע הקומה הגיע אמיר. הוא השקייט את כלבו ושלח מבט מהס אל חלון הקומה השלישית.
"תקרא לנועה, היא מתחה לך!" מלמל העץ בלי קול.
הנויר נשען על גזעו ותלה את עיניו בחלון במצפה לנס.
"תקרא לה תקרא לה..." רשותו ענפיו.

אבל צעירים אינם נוטים להקשיב לעצים, בונדי לא לזוקנים שבhem. העץ אווש ורשרש והנווער צפה וצפה. לבסוף שנק לכלבו והלך משם מאכזב.

העץ חור ושהקע במחשבות עגומות. שבוע בלבד נותר לו לניסות ולהצמיח עליים, אף ذكر לא יע בתוכו. כאלו גזר הגנון הצעיר בדקנייו את סופו.

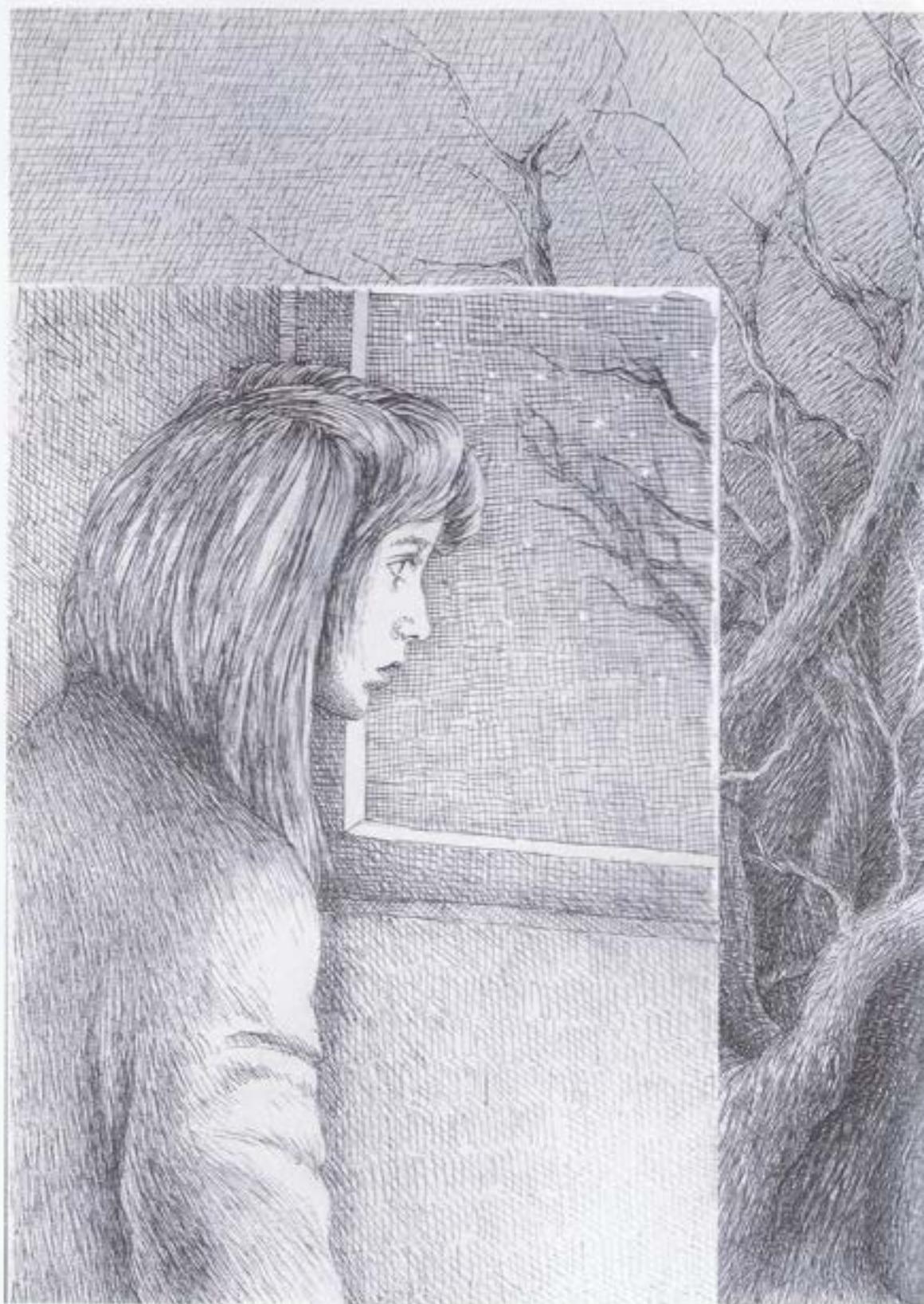

הארב ירד. אפלולית כפתה את השדרה ושותה לכל העצים
מראה אחד.

"נוועה," קראה אמא אל הנערה שטמדה ליד הסלון, "אם
את רוצה לדבר עם אמי, תרימי לו טלפון זדי."
נוועה לא ענתה. נחבטת מאחוריו סורג הענפים נשארה
במקומם, עד שיצאו הכוכבים ואורות העיר צלו וסairoו את
הרחוב באורם הכהר.

"האכל מוקו!" קראה אמא מהמטבח.
הנערה לא הגiba.

ענפי העץ סזקו נעו ברכבות באלו בקשו לחבק אותה.
היא היתה סתינקת ששתחקה לרגליו,
הילדה שהתנדדה בננדדה הקשורה בין ענפיו,
וsegurah שתלשה עלעלים מפרקיו ועיניה בחלונו של הנער.

וְאוֹ צָלָצָל הַטְּלָפָן בְּהַסּוּס בְּקוּמָה הַשְׁלִישִׁית.

"זֹה בְּשִׁבְילָךְ," גַּרְאָה אַפְּמָא.

נוֹעַה גַּרְבָּה אֶל אָזְנָה אֶת הַאַפְּרָכָסֶת.

חַיּוֹק הַאִיר אֶת פְּנֵיכָה, וְהַעֲנוֹן שְׁכָפָה אֶת מַצְחָה נְעָלָם.

בְּרַבּוּעַ הַמּוֹאָר מִמּוֹל אַחֲזָה אַמְּיר בְּשִׁפְוּרָת וְדָבָר לְתוֹכָה.

נוֹעַה הַנִּיעָה בְּרָאָשָׁה וּמַהְרָה אֶל הַדָּלָת.

"לֹאָנוּ אֶת הַוְּלֶכֶת? אֲנָחָנוּ יוֹשְׁבִים לְאַכְלִי!" גַּרְאָה אַחֲרִיךְ אַפְּמָא.

הַגְּעָרָה נָפְפָה בִּינְדָה, וּכְפַרְפַּר שְׁנַחַלְץ מִקּוֹרִיו הַתְּעוּפָה וּגְעַלְמָה.

הַם נִפְגְּשׁוּ לִיד הַסְּפָל שְׁלַגְגֵּל הַעַץ.

"חַשְׁשַׁתִּי שֶׁלָּא תְּבֹואִי," אַמְּרָה אַמְּיר בְּמִבּוּכָה.

"פְּסַחַתִּי שֶׁלְּעוֹלָם לֹא תְּקַרְאָ לִי," הַשִּׁיבָה נָעַה.

"אַנְּיִ אָוְהָב אֶתְּךָ," לְחַשָּׁ אַמְּרָה.

"וְאַנְּיִ אָוְהָבָת אֶתְּךָ," אַנְתָּה נָעַה וּשְׁלַבָּה אֶת יְדָה בִּידָה.

העץ נרעם.

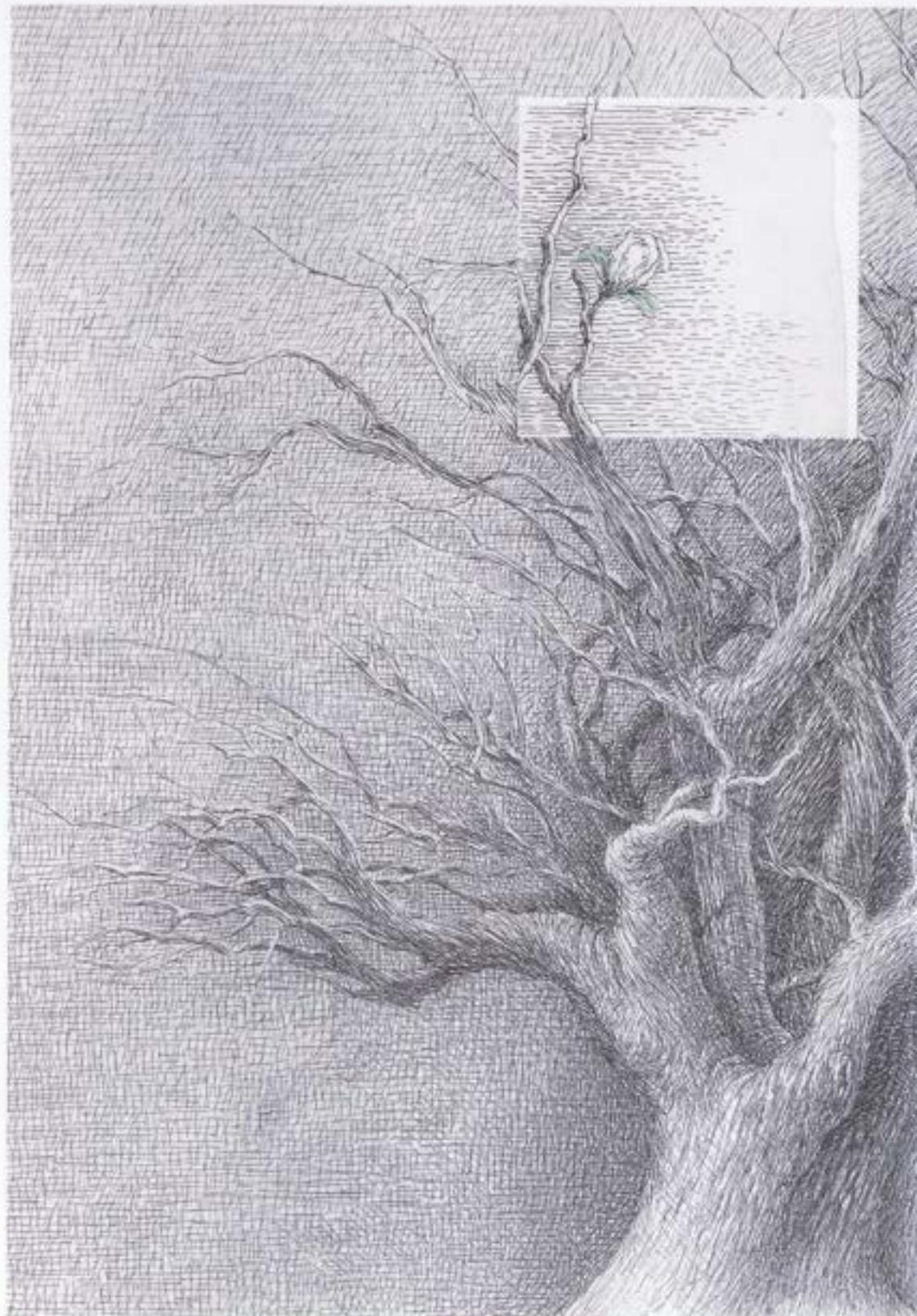
רחש דק, עונג בצליל מיתר, געור בו.
הוא פרש את זרועותיו, חש איך העסיס התוסס מבקיע את
טבעות הזמן העציות ושקוי סחרים זורם במעלה ענפיו,
מעורר ברגעון האטמייקה העתיקה את עיני העלים הרדומות.

"מה גרה לעץ שלך?" שאל אמיר, שהרים את עיניו והבחן
בענפים העירומים.

"במו לאחדים מאננו, גם לו גשה להתעורר", חיכה נועה.
הם התחבקו והתנשקו ברכות.
קיתה זו נשיקתם הראושנה.

קוץ פזקו סבך עליהם בענפיו כחפה.
אהבתם זרחה בעורקיו
והוא החל ללבלב.

Yona Tepper
Awakening Love
Illustrated by Cristina Kadmon

©
By Hakibbutz Hameuchad
Publishing House Ltd. 1995
כל הזכויות שמורות
נדפס בישראל, ת.י.א.
דפוס גרפיקה אומנים

הפקה ועיצוב: אבנר גלילי

31-2472 719HWT